

ἐταιριῶν ἐν Εὐρώπῃ, μεγίστης ἀπολαύων ὑπολήψεως καθ' ἅπασαν τὴν Μεγάλην Βρετανίαν διὰ τὰς γνώσεις καὶ τὴν φιλανθρωπίαν αὐτοῦ, διηυθύνθη εἰς τὸ γραφεῖόν του ὅπως ἐκθέσῃ τὸ ἀποτέλεσμα τῶν πειραμάτων, τὰ ὁποῖα ἐποίησε τὴν προτεραίαν ἐπὶ τριῶν κυνῶν, ὧν ὁ εἰς ἦτο ὁ ταλαίπωρος Ἰακώβος.

Ὁ Καλέβ ἔλαβε μὲ οἶκτον εἰς τὰς ἀγκύλας του τὸ ἀκρωτηριασμένον σῶμα τοῦ ἀρχαίου αὐτοῦ φίλου, μετὰ σπαρακτικῆς δὲ στοργῆς περιέφερε τὰς χεῖράς του ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν, τοῦ καθημαγμένου τραχήλου καὶ τῶν ἐξέχουσῶν πλευρῶν.

— Θεέ μου! εἶπεν ἀκίνητος πρὸ τῆς κλεισθείσης θύρας, τώρα σ' εὐλογῶ, διότι δὲν ἔχω μάτια διὰ νὰ ἰδῶ τὸ βδελυρὸν ἔργον τῶν πλασμάτων σου.

Εἶτα, ἐξαγαγὼν τῶν θυλακίων αὐτοῦ παλαιὸν ῥάκος χρησιμεῖον αὐτῷ ὡς ῥινόμακτρον, ἐτύλιξε τὸ λείψανον τοῦτο, πολυτιμότερον θησαυροῦ δι' αὐτόν.

Τὰ δύο παιδιὰ, τὰ ὁποῖα τὸν παρεμύονον ἐκ τῆς γωνίας τῆς ὁδοῦ ἔσπευσαν παρ' αὐτῷ καὶ τὸν ὠδήγησαν μέχρι τῆς θύρας του.

Μετὰ τινος ὥρας οἱ γείτονες ἐκπλαγέντες διότι δὲν ἤκουον αὐτὸν κινούμενον, καὶ φοβούμενοι μήτοι ἦτο ἀσθενής, εἰσῆλθον εἰς τὸ δωμάτιόν του καὶ εὗρον τὸν Καλέβ καθήμενον κατὰ γῆς καὶ κρατοῦντα ἐπὶ τῶν γονάτων του τὸ σῶμα τοῦ δυστυχῆς Ἰακώβου. Ἐνόησαν τότε τὴν ἄφωνον ἀπελπισίαν τοῦ γέροντος.

Ζῆ πάντοτε ὁ γέρων τυφλὸς μόνος καὶ ἄνευ συντρόφου. Οἱ γείτονές του πράττουσι δι' αὐτὸν ὅ,τι δύνανται, σπανίως δὲ στερεῖται τεμαχίου ἄρτου καὶ ἐνὸς κυπέλλου τείου. Κατὰ πᾶσαν ἐσπέραν, ὅταν σημάνῃ ἡ πέμπτη ὥρα, ἐγείρεται τῆς χλωῆς καθέκλας του, ἀνοίγει τὴν θύραν του, καὶ ἀκροᾶται μήτοι τέσσαρες μικροὶ πόδες ἀντηχοῦσιν ἐπὶ τῆς κλίμακος.

Τρελλός! θὰ εἴπωσιν, ἔγεινε τρελλός!

Φεῦ! Οἱ σοφώτεροι μεταξύ τῶν ἀνθρώπων δὲν εἶνε πολλάκις ἐκεῖνοι τοὺς ὁποίους ὀνομάζουσι τρελλούς;

Belgravia.

Ἡ δόξα ἀναγκάζει συνήθως τὸν ἐντιμὸν ἄνθρωπον νὰ ὑποστῇ τὰς αὐτὰς δοκιμασίας, τὰς ὁποίας τῷ ἐπιβάλλει καὶ ἡ τύχη, τουτέστιν ἀμφότεραι τὸν ἀναγκάζουσι, πρὶν ἢ τὸν ἀφήσωσι νὰ φθάσῃ μέχρις αὐτῶν, νὰ πράξῃ ἢ νὰ ἀνεχθῇ πράγματα ἀνάξια τοῦ χαρακτῆρός του. Ὁ ἀνὴρ ὅμως ὁ ἔχων ἄτρεπτον τὴν ἀρετὴν ἀπωθεῖ τότε ἀμφότερας, καὶ ἀποσύρεται ἐν τῇ ἀφανείᾳ ἢ ἐν τῇ ἀτυχίᾳ.

Ἡ ὑπὸ τὸν κάτωθι τίτλον οἰκογενειακὴ μελέτη, ἣν δημοσιεύομεν σήμερον, μετεφράσθη ἐκ τοῦ νεωτάτου συγγράμματος τοῦ γνωστοῦ γάλλου λογογράφου Γουστάθου Δρό: *Τὸ παιδίον*. Ἐν τῷ ἔργῳ τούτῳ ὁ συγγραφεὺς μετὰ παρατηρητικότητος σπανίας καὶ χρίτους ἀπαρμιλλίου μελετᾷ τὸ παιδίον, σπουδάζει τὸν ἐν αὐτῷ κατὰ μικρὸν διαμορφούμενον ἄνθρωπον καὶ τὰς ἐκδηλώσεις τῶν αἰσθημάτων αὐτοῦ, περιγράφει δ' ἐπαγωγότατα τὴν σχέσιν τῶν γονέων πρὸς τὸ μικρὸν καὶ ἐπέραστον πλάσμα, τὰς συγκινήσεις αὐτῶν καὶ τὰς ἀνησυχίας, λίαν ἐντέχνως ἅμα παρειαῶν τὰ περὶ τῆς ἀγωγῆς τῶν παιδίων βαθέα πορίσματα αὐτοῦ. Ἐκ τοῦ συγγράμματος τούτου καὶ ἄλλα τοιαῦτα ἀξιαντάγματα κεφάλαια θέλομεν παράσχει τοῖς ἀναγνώσταις τῆς *Ἑστίας*.

Σ. τ. Δ.

ΠΑΤΗΡ ΚΑΙ ΤΕΚΝΟΝ

Περὶ τὸ τρίτον ἢ τέταρτον ἔτος τῆς ἡλικίας του μεταμορφοῦται μεγάλως τὸ παιδίον καὶ ἐκδηλεῖ ἐναργῶς τὸ γένος αὐτοῦ. Διασπαράσσει τοὺς ναστοχαρτίνοὺς ἵππους του, θραύει τὰ τύμπανά του, φυσᾷ εἰς σάλπιγγας μετ' ἀπελπιστικῆς ἐπιμονῆς, καταστρέφει τὰ εὐθραυστα ἐπιπλα καὶ δεικνύει θορυβώδεις ἐχθρικὰς διαθέσεις πρὸς τὰ ὑαλικά... Ἐγεινε πλέον ἀνὴρ.

Ἡ ἐπεικὴς μήτηρ αὐτοῦ, εἰν' ἀληθές, διαβεβαίωσεν ὅτι τὰ παιδιὰ ἔχουν ἀνάγκην κινήσεως καὶ ὅτι ἡ ὑπερβολικὴ αὐτῆ ζωρότητος εἶνε ἀσφαλὲς τεκμήριον τῆς ὑγιείας αὐτοῦ, ἀλλ' εἶνε βέβαιον ἐπίσης ὅτι πολλοὶ φίλοι τῆς οἰκογενείας, μεμφίμοιροι ἀναμφιβόλως καὶ δύστροποι, δὲν ἔρχονται ὅσον ἄλλοτε συχνὰ εἰς τὴν οἰκίαν, ἢ ἐκλέγουσι διὰ τὰς ἐπισκέψεις των τὰς ὥρας καθ' ἃς τὸ παιδίον κοιμᾶται ἡσυχῶς κουρασμένον.

Δὲν πρέπει δὲ νὰ καταδικάσωμεν καθ' ὕλοκληρίαν τοὺς φίλους τούτους, διότι τὸ παιδίον καταντᾷ πράγματι ἀνυπόφορον. Αὐτὸς ὁ πατήρ του, ὅστις εἶνε ἡ προσωποποίησις τῆς πράότητος, ἀναγκάζεται νὰ τὸ ὁμολογῇ ἐνίοτε. Ἐν τούτοις ὅταν πράττῃ τοῦτο, ἡ ἔκφρασις τοῦ προσώπου του διαψεύδει τὴν ἔνοιαν τῶν λόγων του οὐδεμίαν ἀμφιβολίαν καταλείπουσα ὅτι δὲν εἶνε τόσον δυσηρεστημένος ὅσον προσπαθεῖ νὰ φαίνεται.

Μολονότι ὀργίζεται καὶ κραυγάζει κ' ἐπιπλήττει, εὐχερῶς δυνάμεθα νὰ κατανοήσωμεν ὅτι αἱ ἀταξίαι τοῦ υἱοῦ του προξενοῦσιν εἰς αὐτὸν μεγάλην χαρὰν ἀκούων τὸν κρότον τῶν θραυομένων πινακίων αἰσθάνεται νέαν τιὰ καὶ ἰδιάζουσαν στοργήν, ἣν οὐδέποτε τέως εἶχεν αἰσθανθῆ. Ἐναθρύνεται διὰ τὰ κατορθώματά του, ἅτινα κατ' αὐτὸν ἐξαγγέλλουσιν ἀνδρικὸν τὸν χαρακτῆρα τοῦ υἱοῦ του.

Ἄν τὸ παιδίον ξεκοιλιάζῃ τοὺς ἵππους του, αἰτία τούτου εἶνε ὅτι θὰ γείνη γενναῖος ἀνὴρ ἂν φυσᾷ ἀδιακόπως εἰς λευκοσιδηροὺς σωλῆνας, τοῦτο προέρχεται διότι αἰσθάνεται ἀκατανίκητον κλίσιν πρὸς τὸ στρατιωτικὸν ἐπάγγελμα. Καὶ διατὶ ἄλλο, σὰς παρακαλῶ, συντρίβει τὰς ὑάλους τῶν παραθύρων εἰμὴ διὰ ν' ἀποδείξῃ ὅτι βραδύτερον θὰ καταστῇ δραστηριώτατος ἀνὴρ; Ἄν προσέξῃ